

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΑΝΡΑΤ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ!

ΥΜΩΜΕΝΟΣ ο συνταγματάρχης Μπράου, αρχηγός του σώματος των «Μαυροπεδίων Ίνδων», χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και μούγκρισε:

— Φωτιά να τους κάψω, τους κατεργάρηδες!

Χώνοντας ύστερα, ο τσιμπούκι του στο στόμα, άρχισε να καπνίζει μασιασμένος.

— Ναι, φωτιά να 'εις κάψω, σέρ! Επεξέκμασε με σεβασμό ο ταγματάρχης Σμώλων. Κι' έγώ τό είπα αυτό, πολλές φορές!... Είπε η τρίτη κλειδιά μέσα σ' ένα μήνα, ή σημερινή!... Ω! άς μπορούσι ν' ανακαλύψω τον κλέφτη και!...

Ο συνταγματάρχης δέν έβλεπε προσοχή στην προσποιητή αγανάκτηση του ύφισταμένου του κι' ούτε άκουσε τις τελευταίες φράσεις του. Καπνίζοντας διαρκώς, στάθηκε στην

άνοιχτη πόρτα της μεγάλης σκηνής και κύτταζε άφηρημένα έξω προς τή αντίσκηνα των στρατοπεδευμένων στρατιωτών.

— Νά τους πάρη ο διάολος, τους παληολωποδύτες! Ξαναμούγκρισε σέ λίγο. Κανένας άλλος δέν φταίει, παρά μονάχα ή κυβέρνηση!

— Η κυβέρνηση; Έκανε έκπληκτος ο ταγματάρχης Σμώλων, πνίγοντας μέ δυσκολία ένν άνευλαθείς κι' άντιπειθαρχικό ζεσταμα γέλιου. Και τί φταίει ή κυβέρνηση, σέρ, άν πτό σύνταγμα μας υπάρχουν και μερικοί λωποδύτες;

Ο έντιμότατος συνταγματάρχης σέρ Έδουαρδ Μπράου, λίγο έλειψε νά πάθη άποπληξία. Δάγκασε μέ μανία τό τσιμπούκι του κι' ύρλιασε άνάμεσα άπ' τά δόντια του:

— Μερικοί;... Μονάχα «μερικοί» λωποδύτες υπάρχουν στο σύνταγμα μου;... Και δέν λένε καλύτερα, ότι όλόκληρο τό καταραμένο σύνταγμα μου άποτελείται από λωποδύτες κι' άπο κλέφτες;... Ναι, ή κυβέρνηση φταίει!... Αύτη μέ άρπαξε άπ' τό ύρωπο μου Λοινδο και μ' έστειλε έδω στο θρωμοΒαζριστάν, έδω στα σύνορα των Ίνδιων και τό Αφγανιστάν!... Και γιά πού λόγου, παρακαλώ;... Άπλούστατα, γιά νά διοικήσω ένα σύνταγμα άπειθαρχήτων, κακομαθημένων και στραβοόλων ίθαγενών, γεννημένων μονάχα γιά τήν κλειψιά και γιά τό πλάταϊκο!

Ο ταγματάρχης Σμώλων, δάγκωσε θίαια τά χείλη του, γιά νά ή χαμογέλαση. Και προσπαθώντας νά πάρη ύφος ύπηρεσιακό κι' αδιάφορο, είπε:

— Ωστόσο, σέρ, άς μήν τους άδικοϋμε και πολύ, αυτούς τους καυμένους ίθαγενείς!... Μπορεί νά είνε, θέβαι, λίγο στραβοόζυλα, αλλά κανένας δέν άποδειχτήκε ώς τώρα κλέφτης!... Ναι, ξερω τί θά μου πής: Θά μου πής τώ πώς σάς έκλεϊαν τό ρολόγι του χεριού σας, σήμερα τό πρωί κι' ότι ή κλειψιά αύτη είνε ή τρίτη πού μās συμβαίνει μέσα σ' ένα μήνα... Άλλά στις προηγούμενες δύο κλειψές, άποδείχθηκε, ότι οι έννοχοι δέν ήσαν στρατιώτες!... Τό πιστόλι του λοχία Άχμετ Γκούλι, έκλειψε ένας πολίτης άπ' τό κοντινό χωριό Βάνα!... Τis δεκαπέντε λίρες του ύπολοχαγού Μπλάκομιθ, τις έκλειψε ο άγαγιώτης του, ο όποιος τώφφερε τις άποσκευές άπ' τό χάνι του Μαρδάν!... Και γιά τό ρολόγι του χεριού σας, άκόμα δέν!...

— Άκόμα δέν;... Τι έννοεις, μέ αυτό τό «άκόμα δέν»; διέκοψε έρεθισμένος, πιά άντριμένος, ο συνταγματάρχης.

—...άκόμα δέν πιστάθηκε ο κλέφτης! Έξακολούθησε άτάραχα και σταθερά ο Σμώλων. Άφήστε πρώτα νά τόν ανακαλύψουμε σέρ!... Και τότε θά δοϋμε, άν είνε ή όχι φαντάρος!

— Τιποτα δέν έχουμε νά δοϋμε! Έξοφόνιο ο συνταγματάρχης μέ μανία. Κάποιος άπ' τους θρωμάρηδες αυτούς στρατιώτες μού κλειψε τό ρολόγι!... Άκούς εκεί, θράσος!... Άκούς εκεί, άναίδια!... Άκούς εκεί, νά κλέ-

ψουν τόν ίδιο τόν διοικητή τους!... Μπορεί λοιπόν νάχη κανένας έμπιστοσύνη, σέ τέτοιου είδους τρισάβλια δντι;

Κι' έξω φρενών, θηματίζοντας τώρα νευρικά, πρόσθεσε:

— Μά έννοια τους!... Θά τούς δείξω έγώ ποιόν έχουν συνταγματάρχη!... Θά τούς αλλάξω τόν άδόςτατο!... Θά τούς κάνω νά φύσουν αίμα!...

Ο τραγός στρατιωτικός στάθηκε κατόπιν του κατώφλι της σκηνής του, χτύπησε τις παλάμες του κι' είπε στον αρχιφύλακα της Ιδιαίτερας φρουράς του:

— Ο σαλπικτής νά σημάνη άμέσως «συγκέντρωση διοικητών των λόγων», έδω!... Μπρός, γρήγορα!... Πήγαινε!

Σαλπίσματα δυνατά άκούστηκαν σέ λίγο. Οι λοχαγοί παραξεμεμένοι, θιάστηκαν νά καταφθάσουν στην άπροσδόκητη αύτη πρόσκληση του διοικητή των. Κι' εκείνος, άποφασισμένος νά λύση μιά γιά πάντα» τό ζήτημα του «αίσουσης της λωποδυσίας» άπ' τό σύνταγμα του, είπε ξερά-ξερά στους συγκεντρωμένους λοχαγούς:

— Κύριοι, μού κλειψαν τό μικρό ρολόγι του χεριού!... Είνε ή τρίτη φορά, πού συμβαίνει κλοπή στο σύνταγμα μέσα σ' ένα μήνα!... Κ' είνε ή πρώτη φορά — κι' ασφαλώς όχι ή τελευταία, άν δέν χτυπήσουμε τό κακό στη ρίζα — πού σημειώνεται μιάς τόσης θρασύτητας κλοπή!... Λοιπόν, οι στρατιώτες του κάθε λόχου, θά μαστιγωθούν άνηλεέστατα, όσο νά ανακαλυφθή ο λωποδύτης... Η θά όμολογήσει μόνος του την πράξη του, ή θά τόν άποκαλύψουν οι συνάδελφοί του!... Από τριάντα μαστιγώσεις, θά τρώη ο κάθε στρατιώτης... Κι' άν θυώνε δίχως άποτέλεσμα, αυτές ή μαστιγώσεις, «φτού κι' άπ' τήν αρχή» πάλι: Τό έύλο δέν θά σταματήσει όλημερίς, άν πρώτα δέν λυθή τό ζήτημα μιά γιά πάντα!

Είνε συνηθισμένη τιμωρία ή μαστιγώση, στους άποικιακούς στρατούς, και δέν παραξενεύθηκαν γι' αυτό οι διοικητή των λόγων. Παραξενεύθηκαν όμως, γιά τόν ύμιαδικό «εμφοδαριμό» των άνδρών όλοκληρου του συντάγματος και μάλιστα γιά νά θρεθθή ένα τιποτένιο ρολόγι του χεριού.

Ωστόσο, ο διοικητής τους δέν άστεϊευόταν... Και πριν περάση μισή ώρα, τό παληγόρι της «γενικής μαστιγώσεως» είχε άρχισι κιάλας, διασκεδαστικό, άλλόκοτο κι' άνατριχιαστικό μαζύ!

Ξαφνικά, κι' ένώ ο συνταγματάρχης Μπράου μαζύ μέ τόν ταγματάρχη Σμώλων παρακολουθούσαν — συγγνώς κι' άμειλίχτος ο πρώτος και ληπιμένος και πειραγμένος ο δεύτερος — αυτές τις θλιβερές σκηνές, φάνηκε από μικρούς ένα συννεφάκι σκόνης.

— Διάβολε! μούγκρισε συνάφρωμμένος ο συνταγματάρχης. Ο ύπνρής μου θά είνε έκείνος ο καθαλλάρης πού βρεχεται κεί κάτω!... Άπ' τά έημερώματα έφυγε γιά τήν πόλη, και τόρα υίλις άποφάνισε νά νυρσι!

— Τι πής νά κνή; ρώτησε ο Σμώλων.

— Τόν κακό του τόν καιρό! άπάντησε ο συνταγματάρχης. Σαπούντι κεί πούδρα γιά τό έυρισμα, τόν έστειλα νά μου άγοράσι!... Μά έννοια του: Τόσο άνοποτόσησε, πού θά φάσι κι' αυτός άριστες υαστιγώσεις!

Έν τώ μεταξύ, ο έφιππος ύπνρής — γιατί αυτός ήταν — έφτασε και ξεπέζεψε γοργός. Πλησίασε μέ σεβασμό στο διοικητή του, έκανε νά τού αναφέρη σγαιτικά, μέ έκένους τόν δέκομο ούρλιζοντας:

— Πλησίασε έδω, θρέ γουρούνι!... Γιατί άργησε τόσες ώρες;

— Μόλις δύο ώρες έχω πού λείπα, κύριε συνταγματάρχα! Τραύλισε ο φτωχός φαντάρος, τρομοκρατημένος.

— Δυό ώρες;... Δυό ώρες μονάχα λείπεις, θρέ ζών;... Έφυγε άπ' τά έημερώματα και τόρα κοντεύει μεσημέρι!...

— Μεσημέρι; Ξανατραύλισε ο φαντάρος.

— Ναι!... Κι' άνοιξε τά τυφλά σου μάτια γιά νά δής!

Και λέγοντας αυτά ο έξω φρε-

(Η συνέχεια εις τήν σελ. 2305)

Decorative border containing a list of names and titles: 'Από της 6 Νοεμβρίου άρχισι Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Άλεξ. Δουμιά - πατρός. Επίσης συνεχίζετ ή διανομή των Α' Β', Γ', Ε', ΣΤ' και Ζ' βιβλίου μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΑΥΡΕΣ», του Α'φ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμιά υιού, ή «ΜΑΝΟΝ ΑΕΣΚΩ» του Άββα Περβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΑΑ» του Αμαριγίου ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μισότ ή «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ και «ΔΥΟ ΚΑΡΑΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Άλεξάνδρου Δουμιά-πατρός. «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ. ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιά νά κωχρητισθούν τούς παλιοληθείς άναγνώστες των, άπεφασισαν, έκτός των βιβλίων πού τους προσφέρουν κάθε μήνα ός δώρον, νά τους διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τούς άναγνώστες μας παρουσιάζουν τά τέσσερα βιβλία, τά όποια γραμμόσωτι γιά νά πάρουν τήν «ΜΑΝΟΝ ΑΕΣΚΩ», θά δύνανται νά πάρουν συγχρόνως και τήν «ΠΗΛΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζακ ή τήν «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΘΩΝ» του Τσολλου Βέρν, πληρώνοντας ό κεί ο βραχύτες γιά τήν κούβια άπ' αυτά, άντι των 20 πού τιμώνεται έκαστον.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2302)

τὴν γυναίκα του πού τὸν ἀγαποῦσε.
 Ἡ Λάουρα ποτὲ δὲν τοῦ παραπονέθηκε γιὰ τίποτε. Ἦταν ἐνα τρυφερό καὶ αἰσθηματικὸ πλάσμα, γεμάτο ρομαντισμὸ καὶ τρυφερότητα. Ἄν καὶ ὑπέφερε τρομερὰ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία του ποτὲ δὲν τοῦ τὸ εἶχε φανερώσει. Κι' ὁ Ἄλφρέντο νομίζοντας, ὅτι αὐτὴ τὸν περιφρονεῖ, ἔφυγε μιά μέρα μὲ μιά ἄσποιά γιὰ τὴ Ρώμη. Ἐμεινε ἐκεῖ ὡς τὸν καιρὸ πού ἔνα τηλεγράφημα τοῦ Γκιουζέππε τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ γυναίκα του ἡ Λάουρα, ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Ἐτρεξε νὰ τὴς ζητήσῃ συγχώρησι μὰ δὲν τὴν πρόλαβε ζωντανή. Καὶ τώρα πού ἐμπνοῦσε ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιλαϊτικὴ νύχτα πού πέρασε στὸ δωμάτιό του, ἔνοιωθε τὸ κακό πού τὴς εἶχε κάνει καὶ μετανοοῦσε πικρά.
 Ἄλλὰ μετανόησε ἀκόμη πιὸ πικρά, ὅταν μετὰ λίγες μέρες ὁ πατέρας τῆς Λάουρας τοῦ πήρε πίσω — ἐφόσον ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει — ὅλη τὴν προίκα τῆς κόρης του καὶ τὸν ἀφῆρε πάλι στοὺς δρόμους.
 Σήμερα μπορεῖτε νὰ δῆτε πάλι τὸν Ἄλφρέντο Κοσπίνι στὸ «Παλάτιο Φιρέντος» τῆς Βενετίας. Μὲ τὴν διαφορά ὅμως ὅτι κανεὶς τώρα πειὰ δὲν τὸν πλησιάζει. Δὲν εἶνε «ζιγκολό», ὅπτε «προικιοθῆρας», ἐξασκεῖ τὸ τίμιο ἐπάγγελμα τοῦ γκαρσονιού, μετασημειωμένος πικρὰ γιὰ τὴν ἀμυαλὴ καὶ ἀσώτη ζωὴ του.

ANTONIO TΣΙΛΙ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2294)

νὼν συνταγματάρχης ἰσθῆξε τὸ μαυκί πὸ δεξιὸ χεριοῦ του ψηλά κι'... ἔδειξε τὸ «κλεμμένο ρολόγι» του στὸν ὄπρητῃ του, γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ὥρα καὶ νὰ πεισθῇ κι' ὁ ἴδιος ! ! !
 — Κάκιστον πράγμα ἡ ἀφῆρη μάδα, κύριε δικηκτὰ μου! περιώρισθηε τότε νὰ πῆ, μὲ εὐλαδικὴ κακεντρέχεια, ὁ ταγματάρχης Σμῶλγόνδ στὸν κεραυνόπληκτο ἑαφνικὰ συνταγματάρχη του...
 Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ σάλπιγγες σημειαναι πειγόντας τὴν... κατὰπαισι τοῦ γενικοῦ ἐλοδοαρμουῦ στὸ ἀτυχο σὺνταγμα τῶν ἰθαγενῶν «Μαυροπεδῖλων» !
 Καὶ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ συνταγματάρχης Μπράουν καθυλλίκευε τὸ ἀλόγῳ του ντροπισασμένος κι' ἔφευγε ὀριστικὰ ἀπ' τὸ σὺνταγμα του παρδιόντας τὴ διοίκησι στὸν Σμῶλγόνδ !

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2269)

πάουντερ. Χτυποῦμε τότε τὰ ἀσπράδια νὰ γίνουν Μαρέγκα σφιχτή — προσθέτοντας σ' αὐτὴν κατὰ τὸ δισοτημα πού τὴν χτυποῦμε, ἀφοῦ ἀρχίσουν ν' ἀφρίζουν τ' ἀσπράδια, 3-4 κουταλιές ζάχαρι, λίγη-λίγη, τὴν ὅποια ἔχουμε κρατησεῖ ἀπὸ τὴν μισὴ ὀκτὰ ἀρχικῶς. Ὅταν γίνῃ δὲ ἡ μαρέγκα σφιχτὴ καλὰ (ἡ ἐπιτυχία μῆς μαρέγκας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ αὐτὰ, τὰ ὅποια πρέπει νὰ εἶνε φρέσκα καὶ τὸ δοχεῖο πού τὰ χτυποῦμε, τὸ ὅποιο πρέπει νὰ εἶνε καθαρότατο), τὴν ἀνακατεῖομε λίγη-λίγη στοὺς κρόκους, ριχόντας συγχρόνως λίγα-λίγα καὶ τὰ ἀμύγδαλα, ἀνακατεῖονας πάντα ἑλαφρὰ γιὰ νὰ μὴ κόψῃ ἡ μαρέγκα. Τὴν δλην δὲ μάζαν στρώνομε ἀπάνω στὴ ζύμη, ἡ ὅποια πρέπει νὰ ἔχη ὕψος δύο δαχτυλά σχεδόν. Ψήνεται δὲ σὲ φοῦρνῳ μέτριῳ, ἐπι μιά περίπου ὥρα, ὡστε νὰ ψηθῇ καλὰ καὶ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος ἡ ζύμη. Μὲ τὰς ἑσσεις αὐτὰς γίνετα ἔνα ταψάκι ἡ οὖο φόρμες, γιαι γιὰ μιά μόνον φόρμαν ἡ δόσεις εἶνε πολλῆς.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὸ ἀτελιέ.
 Ὁ π ε λ ἄ τ η ς. — Ὁ πονακὸς σας αὐτὸς δὲν εἶνε καλὸ φατισμένως.
 Τί ἦμος εἶνε αὐτὸς ;
 Ζ ω γ ο ἄ φ ο ς. — Ἰσχυρίσασθε πὸς δὲν εἶνε φαϊκὸς ὁ μεσημεριανὸς ἦμος μου ; Κι' ἐγὼ λοιπὸν εἶς λέω νὰ τρυβηρήτῃτε λίγο στὴν ἀσπρ... νὰ μὴν πᾶθετε καυμὰ ἡλιασὶ !
 Ἐνας νέγρος μοτοῖρ ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕναν ἀντικαλὸ του πρωτοπλητῆ τοῦ μωδῆ. Ὅταν ὅμως ἀνέβηκε στὸ ὄχιγ ἰδουλασε.
 — Μὴ φοβάσαι Τάου, τοῦ εἶπε τότε ὁ πρωτοπλητῆς του. Πιζ; στὸν ἑαυτὸν σου εἶτι θὰ τὸν νοιάξω καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατορθώσης.
 — Δὲν τὸ πιστεῖω, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέγρος. Νομίζεις ὅτι ἔνν ἔσρω... τί φεύγῃς πὸς εἶμαι ;
 Μετὰ τὸ πυγμαχικὸ μάτς.
 Ὁ φανατικὸς θεατῆς. — Σεφόνισα τόσο καλὸ ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμὸ μου, ὥστε ἔχασα τὴ φωνή μου.
 Ὁ παροκακὰ φημισμὸς θεατῆς. — Μὴν φράζετε νὰ τὴν ὄφῃτε, γάρτε. Ἐνε στὸ ἀριστερὸ μου αὐτὶ !
 Ἡ αἰτία
 — Τί καρούλα εἶνε αὐτὴ στὸ κεφάλι σου; Τί σοῦ συνέβη ;
 — Μιά κοπέλλα μου πέταξε ἕνα τριαντάφυλλο.
 — Μήπως ἦταν μὲζὸ κ' ἡ γλίστρα ;
 — Ὅχι, ἀλλὰ γαντὰ μου βρισκόταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ γυναίκα μου!

Ἐνα ἀνεφάρμοστο μέτρο.
 Ἐπιταῖ. ἔξορετε νὰ μοῦ ἀσπῆτε τε κανένα γάρμισμα κατὰ τῆς ἡπνίας ;
 — Μάλιστα, ἔνα γάρμισμα πρῶτα-πρῶτα: Νὰ μεταῖτε ὅς τὰ ζῖλια.
 — Ναί, γιαιτὲ μου, ἀλλὰ τὸ μωρὸ μου δὲν ἔχει νὰ μετράει.
 Μιλῶν δύο φιλενάδες.
 — ἔχετε πάλιν καρὸ πὸς σοφάρετε ;
 — Ὅχι. Μόλις πρὸ μᾶς ὅμως πῆρῃσαμε τὸ πρῶτο πρῶστημα.
 Διάννα !
 — Φίλε μου, λέει ὁ γιαιτὸς σ' ἕναν φίλο του, ἡ πρώτη μου ἡμεροεὶ διαγνώσι εἶνε ἐκείνη πὸς εἶχε τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία !
 — Ὅχι δᾶ ! Καὶ τί ἦταν αὐτὴ ἡ προφῆρμος διαγνώσις ;
 — Διεπίστασα... τὸν θῆνατο ἕνὸς πελάτου μου !

Καλὸ σημάδι.
 — Τὰ παιδιὰ μας ἄρχισαν ἀπὸ πάλιν νοοῖς νὰ τρῶνε τὰ λιητὰ τους καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πάλιν.
 — Αὐτὸ, φίλε μου, εἶνε ἀντιθέτως ἕνα καλὸ σημάδι καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγο γιαιτὶ νὰ σᾶς στενοχωρῇ...
 — Χμ... Σήμερα τὸ πρῶτο ἀσπράδι, τὸ μικροτῆρὸ μου παιδὶ κατὰπε ἔνα δεκάρονο !
 Κομπλιμέντο.
 Κριτικὸς. — Ἀπὸ τὸ τελευταῖο σας μωδιόσημα ἕνα πράγμα μοῖστανε ξεκορπιστῆ ἐντάτοιση καὶ μ' ἐθαλασῆσθε.
 Συγγροφῆς (κολαζευόμενος). — Ἀλήθεια. Καὶ ποῦ ἦταν αὐτὸ ; Τὸ στῆλ ; Ἡ προτοπιετα τῆς ἡτοθῆσσεος ;
 Κριτικὸς. — Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Τὸ... γαρτῆ.

Σκηνοθεσία.
 Ὁ σκηνοθετῆς (στὸν ἡθοποιό). — Στὸ νέο ἔργο θὰ πεθᾶνης στὴν πέμπτη πρᾶξ καὶ θὰ σοῦ φάσων κατόπιν τὸν ἐπαρθεσο... Ἐπειὴ ὅμως ἔχουμε μόνον τρεῖς ἡθοποιὸς καλλίφωνους... θὰ τοῖς δομηθῆς καὶ σὺ στὸ τραγοῦδι.
 Δικαιοτάτων.
 Ἐπεινός. — Ὁ πατέρας σου δὲν διάζεται νὰ μοῦ δόσῃ τὴν προῖκα σου.
 Ἐπεινη. — Εἶσαι ἄδικος. Μᾶς τὴν δίνει λίγη-λίγη.
 Ἐπεινός. — Ναί... ἀλλὰ ἔγὼ σὲ πῆρα μιά καὶ καλὴ !

Τ' ἀμύμητα.
 — Ἐνας πὸς παίρνει διὸ γυναίκα; τί εἶνε ;
 — Λίγαμος.
 — Κι' ἕνας πὸς παίρνει τρεῖς ;
 — Ἰβῆθος !

Ἀπὸ τῆς 23ης Σεπτεμβρίου ἤρχισε λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν εἰς διαπρεποῦς καλλιτέχνης μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Σύνταγμα — Μητροπόλεως 14' — ἈΘΗΝΑΙ.